

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

fesleğen

Okumaya Başlama Tarihi/...../.....

İmza Tarihi/...../.....

DESTEK YAYINLARI: 1225
EDEBİYAT: 383

HİKMET ANIL ÖZTEKİN / FESLEĞEN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları'ndaki 1. Baskı: Şubat 2020 (30.000 Adet)

31.-35. Baskı: Eylül 2020

36.-38. Baskı: Ocak 2021

39.-40. Baskı: Nisan 2021

41.-42. Baskı: Mayıs 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-754-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

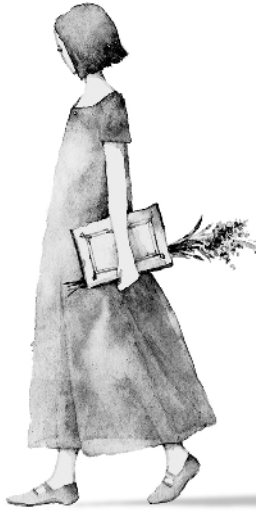
Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

fesleğen

"Bir" olana meftun o kızın hikâyesi...

Yazar Hakkında

Trabzon'da doğdu. Matematik ve fizik aşkıyla dolu çocukluk yıllarının ardından İstanbul Teknik Üniversitesi Gemi İnşaat Mühendisliği'ni kazandı. Üniversite yılları kelimelerdeki, insanlardaki ve yaşamdaki matematiği keşfetmekle geçti.

Henüz 26 yaşındayken çıkarttığı “Elif Gibi Sevmek” kitapları 1 milyon baskıyı geçti. Ardından *Eyvallah*, *Eyvallah-2* ve *Fesleğen* kitaplarını çıkarttı. Tüm kitapları toplam 2 milyon adedi geçti. Sosyal medyada toplam 7 milyondan fazla takipçiyi üretmeye, paylaşmaya devam ediyor.

Uzaktan yazar olarak kabul edilse de dikkatlice incelendiğinde kendisinin yazarlıktan ziyade derdi insanları uyandırmak ve değiştirmek olan bir hayalperest olduğunu görebiliriz.

En büyük yeteneğinin “hayal kurabilmek” olduğunu söyler. Kitlesel değişimlerin mümkün olduğuna inanır ve Youtube kanalında videolar, sosyal medya hesaplarında yazılar, kitaplarında da kurgular ile edebiyat yapmaya değil, kitlese uyanişı sağlamaya çalışmaktadır. Tüm bu yaptığı şeyleri hayatını adadığı yaşam felsefesini insanlara aktarma aracı olarak kullanmakta ve inandığı felsefeyi tüm dünyaya yaymayı amaçlamaktadır.

Hikmet Anıl Öztekin'e “Yaşamınızdan sonra dünyaya bir cümle bırakmak istesiniz o ne olurdu?” diye sorarsanız tek bir cevap alırsınız:

“Ne için varsan, O'nun için yaşa...”

Yazar hakkında detaylı bilgi için: www.hikmetaniloztekin.com

Dünyaya hâlâ daha alışmamış,
tanıdığım ve tanımadığım herkese...

**Bu kitap yazarın yaşadığı olaylardan
esinlenerek yazılmıştır.**

1. Bölüm

Efsunkâr, Tırtıl, Nazende, On Dokuz, Kırmızı, Tren

*Biriktirir biriktirir dururdum içimde.
Sanki bir gün biri gelip tamamlayacakmış gibi.*

Az evvel.

Sadece aklım değil, hiçbir hücrem inanamıyordu gördüklerine. İşte şimdi gök mavi. İşte şimdi ölsem de, her şey tam gibi. İşte şimdi ondan ayrıldığım gün durdurduğum yaşım saymaya başlayabilirdi.

1 yıl öncesi. Konya.

Gönlünde açık yarası olanlar beni anlayacaklardır. Yaranın üzerine toz değse sızlar. Rüzgâr esse acır...

Ben de böyleyim işte ne zamandır. İpekböceğinin o küçük, daracık kozasının içinden, canım acıyarak bakıyorum gökyüzüne. Bulutlar ne kadar da pembe görünüyorlar buradan. Zaten sevince her şeyin rengi değişebiliyor.

Başka bir düzenin içinde dönüyor dünya. Âlem, başka bir âleme akıyor coşkuyla. Papatyalar daha kesif kokuyor mesela, bulutlar pamuk şekere benziyor, meyveler daha tatlı, su daha şifalı, denizler daha mavi, kuşlar daha nağmeli, toprak daha bereketli, mevsimlerse hep bahar...

Yıldızlar bulutlardan daha da yakınmış gibi görünüyorlar mesela bana... Kollarımı kaldırsam dokunabileceğim sanki.

Gözümün gördüğü her yıldıza bir isim veriyorum. Tebessüm ediyorlar. Belki sadece bana değil, seven herkese, ama ben üzerime alınıyorum.

Onlar da Fesleğen diye çağırmaya başladılar beni... Tıpkı onun da çağırdığı gibi...

Çıplak ayaklarımla çimenlerin üzerinde koşturarak geçti benim çocukluğum. Köydeki evimizin geniş bir bahçesi vardı. Ya da geniş bir bahçenin içine kurulu, tatlı bir köyümüz vardı da diyebilirim. Köy işte, her yer bahçeydi.

Hep bir ıhlamur kokusuyla canlanıverir o günlerin hayali aklımda. Dünyanın ten kokusu sanırdım ıhlamuru. Kokusuyla köyü büyülemekle görevlendirilmiş gibiydi.

Akşamları babam eve döndüğünde kucağına atlar, bahçede oyun oynarken çıplak ayağımla farkında bile olmadan üzerine bastığım karıncalar için ağlardım. Belki de ağlamak için bahaneler yaratırdım, bilmiyorum. Çünkü babamın kucağı kendimi bütün yaramazlıklarımınla, olduğum halimle, korkusuzca teslim edebildiğim en huzurlu, en güvenli sığınaktı. Üzüldüğüm her şey için bağışlamaya hazırdı beni. 8 yaşında yanakları al al bir kızdım. Babam mı dünya mı deseler, babam derdim.

Sekiz yaşındaydım hatırlıyorum, akşamları bana getirdiği çikolatalı gofretlerin paketindeki kırmızıya benzetirdi yanaklarımı... “Al yanaklı kızım...” diye sever, gülümserdi bana...

Bir anlaşmamız vardı onunla... Bana getirdiği çikolatalı gofretlere karşılık, ben de ona bahçedeki böceklerin hayatlarını anlatırdım. Hangi böcek yuvasından çıkmadı bugün, hangisi ne işe koşturdu, bebek böcekleri kim havalandırdı, hangisi nereye saklandı, hangisi çalışkan, hangisi tembel, sayemde hepsini bilirdi babam...

Burnu pembe olan tırtılı anlattığımdan beri bana güler. Artık 18 yaşındayım, 10 senedir o tırtılın muhabbetini yapıyoruz hâlâ zaman zaman.

Küçük bir kızken tırtılları ve filleri çok severdim. Babam bana üzerinde tırtıl ve fil resimleri olan yeşili pembesi bol bir pijama almıştı.

Pijamaya sığsın diye tırtılla filin boyları aynıydı, görünce gülesim gelmişti. Tırtıl boyunda fillerim de olsaydı keşke bahçede... Hepsini besler büyütürdüm. Masallar anlatırdım onlara, masallar dinlerdim onlardan...

Bir de gamzelerim vardı. Biri sağ, diğeri sol yanağımda. Babamın anlattığı hikâyeye göre ben bebekken yağmurlu bir günde çok susamış yeşil bir kelebek, gelip konuvermiş yanağıma. Beni korkutmadan yanağımda biriken damlalardan su içmiş yavaş yavaş. Yanağımdaki bu çukurlar da, gözlerimdeki yeşiller de, o kelekten armağan kalmışlar bana...

Çocukken inanmışım bu hikâyeye ama bir tırtılın, uslu durursa kelebeğe dönüşeceğine inanmam epey vakit almıştı. Uslu bir çocuktum ama kelebek olmak için değil, babamı çok sevdiğim için usluydum ben. Büyümüş de küçülmüş dedikleri babasının güzel prensesiymişim ben.

Babamın kitaptan bir cenneti vardı. İki katlı ahşap bir yapının içine gizlenmiş, uçsuz bucaksız bir kâinat yatardı orada. Çok eski bir sahaf dükkânı. Birkaç kuşak öncesinden beri bizimkiler işletmiş orayı. Öyle olunca da kitap aşkı nesilden nesile geçmiş bize.

Babamın kitaplarını koklamayı, önceleri bol resimli sonraları da bol yazılı kitapları hep çok sevmiştim. Babamın sahafı benim en büyük oyun alanımdı. Kitapları dikkatlice üst üste koyup ev yapar, içine de bir anne, bir baba, bir de çocuk çizermişim.

Şimdilerdeyse daha fazla şey anlatıyor kitaplar bana. Kiminin üzerinde yazarının imzası, kiminin kabı yırtık, sayfaları dökülmüş, kimi çok kıymetli bir sanatçının kütüphanesinde okunup durmuş defalarca. Kiminin sayfalarının kenarlarında notlar var, ucu kıvrılmış, arka sayfasında ya bir telefon numarası,

ya bir isim. Kiminin içinden birbirlerine âşık oldukları bakınca bile hissedilen bir çiftin fotoğrafı düşüyor. Fotoğraflar eskise de fotoğraftaki aşklar eskimiyor...

Öyle çok şey anlatıyordu ki bu detaylar bana, kitabın başlı başına bir serüveni vardı adeta. İnsan gibi bir yaşamışlığı vardı. Başına ya bir şeyler gelmiş, ya bir şeylere tanık olmuş, ya sırlar gizlemiş, ya elden ele dolaşmış, ya yabancı memleketler görüp geri dönmüş...

Bilmiyorum gitmek işin zor yanı mıydı, kolay yanı mı? Kolay olmadığını anladım gitmelerin. Hesaplaşması varmış, dönmek isteyip de dönmemesi, yüreğinde uzayıp giden gurbetleri varmış. Kendini suçlamış insan, vicdanı rahat bırakmamış onu. Dışarıdan görüldüğü gibi kolay bir iş değilmiş çekip gitmek... Üstelik insan gittiğinde iki kişilik bir bedel ödüyormuş, anladım.

Babam camiye gittiğinde onu yalnız bırakmaz, peşine takılırdım küçükken. Namazı yarım kılıp hemen dışarı çıkar, avludaki kuşlarla oynardım. Çocukken her şeyden yarım yarım nasiplenerek öğrenmeye başlamışken hayatı, ileride aslında hiçbir şeyin yarım kalmayacağıyla yüzleşeceğimi henüz hiç bilmiyordum tabii...

Bir gün sevdaya tutulunca anladım, yarım sevmek de yoktur, yarım gitmek, yarım kalmak da... Küçükken her şeye yarım yarım başlayıp iki kişilik bir sevdaya tutulunca afalladım işte.

Evet, fil ve tırtıl. Birbirinden hayli uzak seçimler gibi görünebilir ama ikisi de başlı başına çok tatlı... Peki file âşık olan bir tırtıl var mıdır acaba şu hayatta? Ya da âşık olduğu tırtılın yuvasını istemeden de olsa ezen bir fil olabilir mi?

Kim bilir, vardır belki de... İmkânsız gibi görünse de mümkünler her zaman kalabalıktır benim içimde. Mucizelere inanırım çocukluğumdan beri.

İçim kelebekli, aklım karışık, gözlerim hüzünden başka bir şeye bakmaya namüsaî. Olsun, belki de inanmak lazım. Belki

de imtihan olan sabır dedikleri budur. Diliyorum ki bir mucize olsun ve ben ondan hiç gitmemiş olayım. Güzel olmaz mıydı sanki? Bence olurdu. Mucizeler zaten hep olurdu, yoksa tırtıllar fillerin yaşadığı bu dünyada nasıl yaşardı?

On dokuz derece...

Bu güneşin ufuktan ne kadar aşağıya geldiğinde gecenin bittiğini gösteren açıdır. Güneş ufuktan eksi on dokuz dereceye geldiğinde tan oluşur ve artık gece bitmiş sayılır.

Benim için kıymetlidir bu vakitler... Babam “Akıllı insanın üzerine güneş doğmaz kızım...” derdi. Sevdiğinin hatırına sabaha uyanmak bir manaya uyanmak demekmiş. Hem sabahları dua eden küçük kızların duasını Allah hiç geri çevirmezmiş.

“Zoru kolaya dönüştüren şey sevgidir...” derdi babam. “Sevene zorluk yoktur...” derdi.

İnsan sevdiğinin hatırına alışırdı alışamam dediği her şeye. Sevdiğinin hatırına yapardı yapamam dediğini.

Dünya hayatı kolaylaştıran bir dolu araçla dolu şimdi. Sahip olduğumuz her şeyin sayısı artıyor, peki ne azalıyor? Sevgi. Zaten bizim ihtiyacımız olan şey korku değil sevgiydi. Sevdiğin için fedakârlık da korkuyla değil sevgiyle mümkündü.

“Akşamları herkes sevdiğine teşekkür eder...” derdi babam. “Önemli olan gün başlamadan, elinde bir şey yokken teşekkür etmektir.”

O zamanlar öğrendim ki, dua etmek, seni bir duyan ve koryan olduğundan emin olmak demektir. Kaygıya, şüpheye, korkuya düşmemektir. Duanın içinde umut etmek yoktur, emin olmak vardır. Umut bir ihtimaldir ne de olsa içinde şüphe vardır. Emin olmanın içindeyse güven vardır. İkisi aynı şeyler değil...

İtiraf etmek gerekirse biraz da meraklı bir kızdım küçükken. Tamam, kabul ediyorum. Hâlâ çok meraklıyım... Bilmeye, öğrenmeye, sormaya, sorgulamaya, araştırmaya karşı çocukluğumdan beri içimde bir oyunbazlık var.

Herkesin çocukluktan hatırladığı merakları vardır. Babamın beni omuzlarına alınca nasıl dengede durabildiğini çok merak ederdim. Onun omuzlarına çıkınca o kadar yüksekte kalırdım ki, büyük insanların dengede yürüyebilmesine hayranlık duyardım. Çocukken horozların her sabah aynı saatlerde nasıl uyandıklarını da çok merak ederdim mesela.

“Nasıl oluyor da uyuyakalmıyorlar baba?” diye sorardım.

“Onların saatleri vardır kızım...” derdi babam.

“Nasıl saatleri var? Evlerinde mi?”

“Hayır, hisleri var, Allah her gün insanları uyandırсын diye aynı saatte onlara his verir, onlar da hadi kalkın çalışmaya başlayın diye insanlara seslenir.”

“Sen horozların dediklerini anlıyor musun baba?”

“Bazen lisanını bilmesen de birinin ne dediğini anlayabilirsin güzel kızım. Konuşmak anlaşılmayı kısıtlar, horozlar da sesleriyle değil seslerindeki hal ile anlatırlar. Büyüyünce ne demek istediğimi daha derinden anlayacaksın merak etme.”

“O zaman herkes evine horoz alsın baba... Böylece kimse sabahları tembellik etmez.”

“Benim akıllı kızım, insanın kalbindeki horoz ötmedikten sonra evindeki horoz fayda etmez.”

Hayat yolculuğumda önüme tutulan fenerdi babam, annemin karnındayken başlamıştım anlattıklarını dinlemeye. Bütün

sorularımın cevabıydı... Çıkmazlarımın çaresiydi. Ne zaman düşüp dizimi kanatsam babam öpünce hemen geçerdi.

Herkesin hayatında güvendiği, sığındığı biri vardır. Güzel günlerini paylaşan, zor günlerinde imdadına yetişen, en güçlü kahramanlardan bile daha büyük, bir türkü melodisi gibi huzurlu, tam boğulmak üzereyken gelip kurtaran güvenli bir kıyı. Bunları okurken aklınıza gelen o ilk insan var ya, işte onun gibi biri. Bu nazende kızın hayatındaki “o kişi” de babasıydı.

O hayattayken kimse üzemezdi beni. Babam korur, kollar, iyileştirirdi. Yaralı kalmama izin vermezdi. Ölecek olsam Azrail’in elinden bile alır beni gibi gelirdi. Kollarındayken, kaybettiğim oyuncaklarım için bile ağlamaktan vazgeçerdim. Üşütüp hastalandığımda saçlarımı okşadığında düşerdi ateşim.

Dünyada olan biten her şeyi sadece o biliyormuş gibi gelirdi. Profesördü, öğretmendi, bilgeydi... Bana Allah’ı anlatan adamdı. Konya’da kırmızı ahşap kapılı evimize yolu düşenlerin gönlüne akı, çalışkanlığı, sevgiyi, hoşgörüyü ve Allah’ı düşüren, tüm kötülöklere rağmen dünyayı katlanılabilir kılan adamdı benim babam.

Dünyanın da en çalışkanıydı, sahafta kitaplar biriktirir, setleri tamamlayınca masasıyla, dolabıyla, boyasıyla tam bir kütüphane açardı Anadolu’daki bir okula. Şimdiye kadar on üç tane kütüphanesi olmuştu Anadolu’da... Üzerinde “Sahaf Baba Kütüphanesi” yazan...

Evet... Babamın namı “Sahaf Baba”dır. Adını hatırlayan bile yok neredeyse...

“Baba seni öyle çok seviyorum ki başka birini sevecek yer kalmadı kalbimde” demiştim bir defasında.

“Babalık yerini ben doldurdum belki ama her insanın kalbinde açılmayı bekleyen bir sevda kapısı vardır. Vakti geldiğinde o kapının kilidini açabilecek anahtara sahip o kişi çıkacaktır ortaya ve kalbinin diğer yarısını uyandıracaktır kızım” diye karşılık vermişti.

“Hayır...” demiştim. “Ben babamı kimselere değişmem ki...”
Oysa yıllar sonra babamın yine haklı çıktığını görecektim.

Sabah erken kalkar beni okula, babamı sahafa uğurlardı annem. Evimizin huzurunu elindeki oyalara gösterdiği inceliğin aynısıyla dokumuştı adeta. Çalışkan, özverili, güler yüzlü, sebatkâr, nahif bir kadındı.

Dünyanın en güzel, en sevgi dolu, en anlayışlı annesiydi. Babam hep “Allah senden razı olsun hanım” derdi ona. Tuhaf bulurdum babamın bu teşekkürünü küçükken.

“İnsan, başkalarına teşekkür etmez mi baba?” diye sorardım. “Neden anneme sürekli Allah razı olsun diyorsun?”

“İnsan en çok eşine teşekkür etmeli...” diye cevap verirdi babam. “En büyük hak ömür yolculuğunda birbirine eşlik edenlerin birbirlerine olan hakkıdır. Önce onlar birbirinden razı olmalı. Annen gece gündüz bizimle uğraşıyor, işlerimize destek oluyor. Hangimizin ihtiyacı olsa onun yanına koşuyor işini kolaylıyor da daha bir gün bile yoruldu demedi. İnsanın bir teşekkür hakkı varsa o da eşine olmalıdır...” derdi “Hem bakma sen benim konuştuğuma, asıl bilen kişi annendir güzel kızım...”

Evin küçük annesi sayılırdım ben. Gelen gidenimiz çok olduğundan başı çok boş kalmazdı annemin. Bazen ismimle bile çağırmazdı beni komşu teyzeler. “Küçük anne” derlerdi bana. Son zamanlarda bacaklarındaki rahatsızlık yüzünden uzun saatler ayakta duramayan amcam için üzülür, çabalardı. Akli fikri hep iyilikte, güzellikteydi melek annemin.

Amcam rahatsızdı bir süredir. Fazla ayakta kalmaması gerektiğini söylemişti doktorlar. Bu yüzden babamla birlikte işlettikleri sahafın yükü tamamen babamın üzerine kalmıştı.

Kuzenlerim de ben de derslerden vakit buldukça giderdik babamın işini kolaylaştırmaya.

Baba yarısı derler ya, işte bu sözü benim amcam yazdırmış sözlüklere. Çok babayani bir adamdı. Babamla aralarında yaş farkı vardı biraz, amcam üzerine pudraşeker dökülmüş tatlı bir dedeye benzerdi daha çok. Bembeyazdı saçı sakalı... Baba oğul gibi görünürlerdi babamla yan yana geldiklerinde.

Adı da, namı da Cennet'ti amcamın. İsmiyle bu kadar mı müsemma olur bir insan? Başka bir ismi de olsaymış nur yüzü, temiz kalbi, yardımseverliği sayesinde yine "Cennet" diye çağırılırdı onu eminim.

Ama gel gör ki bu cennet adam kızlarından yana biraz dertli. Bir söz vardır hani, "Zalimden âlim, âlimden zalim doğar" diye.

Cennet amcam gibi Allah için yaşayan bir adamın, nasıl olur da dünya gailisine gömülmüş, vurdumduymaz çocukları olabilirdi? İki büyük kızı ve oğlu gösterişten hoşlanan, boş vakti çok, aklını rahat ve konforlu hayata takmış çocuklardı. Ama bir de küçük kızı vardı ki, dünya bir yana Esra bir yanaydı.

Çok akıllı, çok da çalışkan bir öğrenciydi Esra. Doğu dillerine de meraklı... Nasıl olurdu da aynı anne babadan doğmuş, aynı çatının altında büyümüş çocuklar birbirlerine bu kadar benzemez anlamazdım hiç.

Yaşım büyüdükçe babamla yaptığımız sohbetler, ondan aldığım dersler daha da derinleşmeye başlamıştı. Baba kız gibi değil de, öğretmenle öğrencisi gibiydik... Babamın sohbetine öylesine kaptırıyordum ki kendimi, okuldaki dersler bana kolay gelmeye başlıyordu.

Üniversitemi çok seviyordum ama oradaki arkadaşarımla çok vakit geçiremiyordum. Sevmiyor da değildim sadece alışamıyordum. Ben de on sekiz yaşındaydım ama yaşıtlarımın ilgilendiği şeylerden hoşlanmıyordum.